

ORAVECZ IMRE

Kaliforniai fürj

(REGÉNYRÉSZLET)

14

II.

Jókedvűen jött meg az iskolából. Ma kivételesen nem kapott körmöst, és a tegnapi is gyengébbre sikerült a szokásosnál, úgyhogy egészen jól tudta használni az ujjait. Bekapta az ebédjét, és kiment a házból. Az anyjának azt mondta, az utcájukra megy játszani Tibivel, meg van beszélve, a leckéjét később csinálja meg. Tibi, Strick Tibi az osztálytársa volt, és velük szemben lakott a szüleivel egy magyar stílusú házban. Magyar stílusú háznak Birminghamben az olyan házat neveztek, amelynek a haza iránti vágyódás jeleként boltíves saroktornáca volt.

– De el ne koncsorogjatok, mint a múltkor, mikor abban a rossz kertben megvágta kezéd az üveg! – intette az anyja.

– Á, dehogy – felelte Imruska.

Tibinek híre-hamva sem volt az utcájukon. És nem véletlenül, mert nem beszélt meg vele semmit. Azt csak úgy mondta az anyjának, hogy elaltassa a gyanúját. Ácsorgott egy darabig a házuk előtt, a sekély vizet nézte az árokban, amelynek nem lévén megfelelő lejtése a legutóbbi esőt követően ott rekedt, és bebékanyálasodott. Úgy tett, mintha annak élővilágát tanulmányozná. Még le is guggolt egy helyen, ahol szétnyílt a zöld fátyol, és egy kis pióca vonaglott a felszínhez közel.

Délelőtt az iskolában még úgy tervezte, hogy kiszökik a Maumeehoz hajókat, uszályokat nézni. Aztán felmerült benne, mi lenne, ha a kis tóhoz menne, a Hecklinger's Pondhoz, amely a magyar templomon túl van, Dél-Toledo irányában. Mindkettőt elvetette, mert egyiknél is, másiknál is járt már, igaz, nem egyedül, hanem az apjával. Végül a Kiserdő mellett döntött. Azt még nem látta, arról még csak hallott, de annak alapján az látszott a legérdekesebbnek. Nem tudta pontosan, hol van, csak annyit vett ki mások szavaiból, hogy keletre, valahol a negyeden kívül, ahol már nincsenek házak, se utcák. Úgy sejtette, ha végigmegy a Paine Streeten, és utána is tartja az irányt, akkor a vasúton túl előbb-utóbb megtalálja, hiszen egy erdő, még ha Kiserdő is a neve, nem lehet olyan kicsi, hogy elvétse. Biztosan vannak benne magas fák is, amik már messziről látszanak, és mutatják,

hol van. Egy másik osztálytársa, Juhász Bence, aki a barátja is, bár nem az ő utcájukban lakik, már látta a Kiserdőt. Az apja mutatta meg neki, aki ugyanabban a gyárban dolgozik, ahol az ő apja.

Szerinte vadmacska, *bobcat* is lakik benne, de ő ezt nem hiszi. Az ő apja is megígérte, hogy elviszi oda, de eddig még nem vitte, csak mesélt neki róla. Meg az ókontri erdőről is, ami Szajla mellett van, ahonnan jöttek. Úgyhogy nagyon kíváncsivá tette, milyen az az erdő, milyen lehet egyáltalán egy erdő, mert ő bizony még nem látott erdőt, se kicsit, se nagyot. Vagy lehet, hogy látott, mert Madár nagypapjához az ókontriban többször elvitték, és azok az erdő mellett laknak, de nem emlékszik rá, mert ő akkor még nagyon kicsi volt. Még Madár nagypapára se, pedig az egyszer az anyja szerint majdnem elverte. Látogatóban voltak náluk, és ő az ereszhez támasztott létrán felmászott a háztetőre, azért.

Felegyenesedett és körülkémlelt. Se az anyja, se Bözsike nem jött ki közben az udvarra, és Sütőék se tartózkodtak a maguk részén. A szemközti házak tornácán, előkertjében se mutatkozott senki. Az utca is kihalt volt. Csak egy lovaskocsi közeledett rajta a Paine irányából. Nem ismerte a kocsist. Megvárta, amíg a jármű elhalad mellette, és elkanyarodik a Whittemore-on. Aztán elindult a Paine felé. De előbb megtapogatta a zsebét, hogy benne van-e a kis bicskája. Benne volt. A bicska, amelyet titkon vett magához, fontos volt. Nem mehetett csak úgy, fegyver nélkül az erdőbe. Előfordulhat, hogy megtámadja valami fenevad, és akkor meg kell védenie magát. És botot is azzal vág majd ott, mert – ezt is az apjától hallotta – az embernek az erdőn a bot a társa.

Június eleje volt, koranyár, napsütés, derült ég, gyönyörű idő. Minden nyílt, serkent, törekedett. Virágok illatoztak, méhek döngtek, lepkék szálldostak, versenyt énekeltek a kardinális pintyek, önfeledten hancúroztak a szürke mókusok. Imruska mindezt észlelte, látta, hallotta, szagolta, de egyelőre nem élvezte. Túl-ságosan lekötötte a feladat, az, hogy sikerül-e úgy kereket oldania, hogy senki nem látja meg. Minthogy úgy látszott, igen, az anyja legalábbis nem kiabált utána, némiképp megnyugodva fordult keletnek a Paine-en. Ezt az utcát ismerte valamelyest, hiszen először ebben laktak. Elhaladt a Szabó-féle vegyesbolt előtt. Éppen megszólalt az ajtaja fölött az ütőcsengő, de csak egy ismeretlen asszony jött ki kezében kosárral. Szemből közeledett viszont egy ember, akiről először azt hitte, ismeri, de aztán rájött, hogy mégsem. Kellemetlenül érintette, hogy nagyon megnézte őt, bár nem szólt hozzá. Az amerikai iskola kerítésénél önkéntelenül megállt. De aztán mindjárt továbbment. Két nagyobb fiú érte utol. Feltehetően amerikaiak voltak, mert angolul beszéltek. De nem bántották, még csak meg sem lökték, hanem szó nélkül megelőzték. Utána Malicsek Samut látta kijönni egy ház tornácára. Az is osztálytársa volt. Gyorsan átszaladt a másik oldalra, és elbújt egy fa mögé. Megvárta, amíg Samu ismét visszamegy a házba. Ám alighogy elhagyta rejtékhelyét, menten visszafutott. Mr. Magyar bukkant fel túlhan, akitől az anyjával az ókontriból érkezett leveleket szokták elhozni. Mr. Magyar nemcsak

postás, hanem egy személyben ügyvéd, bankár és hajóügynök is volt, a közösségnek tehát igen sokoldalú tagja, de sose mosolygott, és sose szólt őhozzá, amiből Imruska arra következtetett, hogy nagyon szigorú ember, ezért ajánlatos elkerülni. Miután elhaladt, Imruska visszatért az előbbi oldalra. Most egy darabig nem jött senki. Ezt a szünetet arra használta fel, hogy ellenőrizze, nem jelentek-e meg közben felhők az égen, nem lesz-e mégis eső, mert ha igen, jobb, ha visszafordul.

A feje fölött és kelet felé ugyanolyan tiszta, üdeké volt az ég, mint mikor elindult. Déli irányban viszont némi változást fedezett fel. Éppen egy foghíj előtt állt meg, így jókora darab eget belátott. Arrafelé vékony, hosszú, helyenként átetsző fátyolfelhők nyúltak el keresztben, és egy helyben álltak, mozdulatlanul, mintha csak mázolvá lettek volna. Azoktól nem tartott, mert úgy tudta, az olyanokból sosem lesz eső, bár valami közelgő változást jeleznek, de nem emlékezett rá, miféle, pedig mintha az anyja egyszer már mondta volna neki. Nyugat felé azonban, amerről jött, és kissé észak felé is, hatalmas gomolyfelhők tornyosultak csavart, vastag, fehér bodrokkal a szélükön, még hozzá egészen közel, a Front Street fölött. A csúcsaikkal elkülönültek egymástól, de lefelé úgy összenőttek, egymásba gabalyodtak, hogy valóságos összefüggő falat alkottak, és teljességgel elzárták a kilátást. Annyira lelógtak, hogy az aljukat egyáltalán nem lehetett látni, mintha nem is lett volna aljuk, mintha a házakból, a földből vagy a Maumból nőttek volna ki. A napot csak azért nem takarták el, mert kora délután lévén, még magasan állt, nem került mögéjük.

Ha Imruska újdonsült birminghami, és először látja ezt, minden bizonnyal megijed, és inál vissza, mert azt hiszi, vihar lesz, miként hitte annak idején minden frissen érkezett, látogató vagy átutazó idegen, aki nem rendelkezett kellő tájékozottsággal. Ám ő már veteránnak számított, és nem most szembesült első ízben e légköri jelenséggel. Nem futamodott tehát meg, mert tudta, hogy ezek nem igazi felhők, hanem ember csinálta gőztömbök, amelyek a kokszolóműből szállnak fel, és úgy keletkeznek, hogy ott vízzel hűtik az izzó kokszt. Külsőre azonban szakasztott olyanok, mint a valódi felhők, és mindig ott lebegnek Birmingham fölött, és nyáron mindig olyan, mintha vihar akarna lenni.

Utoljára az északi égtájat vizsgálta meg, és minthogy arrafelé is mindent rendben levőnek talált, folytatta útját.

A Csorba-féle húsboltban nagy volt a forgalom, és az oda betérő vagy onnan távozó vevők közt akadhatott olyan, aki ismerte őt, de senki nem állította meg. Kissé odébb, az átellenes oldalon füves térség terült el pár halódó almafával, ahol gyerekek rongylabdával és házi készítésű ütővel baseballt játszottak. Ez volt az az elhagyott kert, amelyre az anyja utalt, és ahol az üveg megvágta a kezét. Oda-szóltak neki magyarul, hogy álljon be *pichernek*¹, de ő csak a fejét rázta, és ment

---

¹ Az a játékos, aki a dombocskáról az ütőnek dobja a labdát.

tovább. Nem ért rá játszani. Neki dolga volt, neki a Kiserdőre kellett mennie. Meg különben se nagyon vonzotta ez a játék. Még nem értette egészen, pedig már többször elmagyaráztatta az apjával, még le is rajzoltatta magának a pályát. A Tarczaly édesség- és frissítőüzlet előtt kísértésbe esett, hogy ne vegyen-e valamit, de egyből kijózanodott, mikor a zsebébe nyúlt, és egy árva centet se talált benne. Megint lovaskocsi jött szembe. Az ócskás volt az. Már lovaskocsival járt, és mindenféle használt holmit, de főként bútorokat szállított. Ügyet sem vetett Imruskára. Aztán megpillantott valakit, és egy nyitott kapun át be akart menekülni előle a legközelebbi két ház közti keskeny zugba, de elkésett, mert Popcorn Joe előbb meglátta. Ő, a pattogatott kukorica árus jött vele szembe kétkerekű kocsiját maga előtt tolva. Ha kiabál, hogy pattogatott kukoricát vegyenek, mint szokta, időben észreveszi, de most éppen hallgatott. Popcorn Joe olasz volt, fiatalember, és a negyedben a gyerekek kedvence, mert annak is adott kukoricát, akinek nem volt ki a pénze, ahány centtel kevesebbje volt, annyival kevesebbet. Imruskának, mint törzsvásárlójának néha még hitelben is. Senki nem tudta a rendes nevét, nem árulta el, hiába kérdezték tőle. Viszont mindig vidám volt, dúdolt, füttyörészett is, és szerette a gyerekeket. Nevetve intett Imruskának, és a járdaszegélyhez irányította szállítókésztségét.

– *What's up?*² – kérdezte tőle.

– *Nothin*³ – felelte Imruska.

– *How much?*⁴

– *No money*⁵ – mondta.

– *No problem. You pay next*⁶ – válaszolta Popcorn Joe, és máris megtöltött egy közepes méretű papírzacskót az illatos, fehér csemegével, és átnyújtotta neki.

– *Enjoy it*⁷ – tette még hozzá és azzal továbbállt.

Tapintatból-e vagy másért, nem kérdezte meg Imruskát, hová megy. Búcsúzóul mindössze cinikusan rákacsintott dús szemöldökű, nagy, fekete szemével, mint aki mindent tud, mindent ért, de ígéri, hogy hallgatni fog.

Mikor túl jutott a Caledonia Streeten, már csak olyan járókelőkkel találkozott, akik bizonyosan nem ismerték. Kivéve egy asszonyt, Mrs. Kisst, egykori szállásadójuk feleségét, aki éppen a házuk előtt tartózkodott, és a járdát söpörte. Imruska homályosan még emlékezett a burdra, a házra, amelyben először laktak. De a burdosnéra már nem.

Mrs. Kiss abbahagyta a söprést, és megszólította:

---

² Mi újság?

³ Semmi.

⁴ Mennyit?

⁵ Nincs pénzem.

⁶ Nem gond, majd legközelebb fizetsz.

⁷ Jó étvágyat!

– Nem az Árvai István fia vagy te, hé? A Genesse-n laktok, igaz-e? Megkukul-tál, hogy nem tudsz köszönni? Mit keresel erre magadban? Elcsavarogtál? Job-ban tennéd, ha visszafordulnál, aztán hazamennél. Lehet, hogy már keresnek.

Imruska nem felelt. És ahelyett, hogy megállt volna, vagy megfogadta volna a tanácsot, inkább nekiiramodott, és futni kezdett abba az irányba, amerre egyéb-ként is igyekezett.

– Várjál csak, majd ad neked az apád! – kiabálta még utána Mrs. Kiss, és az ujjával is megfenyegette.

A burdosné szavai annyira megzavarták, hogy az utolsó keresztutcához, a Woodfordhoz érve véletlenül elfordult balra, északnak, és csak a Paine-nel pár-huzamos Craignél vette észre, hogy eltért a helyes iránytól. Lefékezett, hátraarcot csinált, és gyorsan nyargalt visszafele. A Varga-féle szénudvar után egy cégér mi-att lassított. Egy ház bejárata felett lógott, és gólya volt rajta, amely két hosszú pántlikán pólyás kisbabát tartott a csőrében. No, mégiscsak neki volt igaza, nem Strick Tibinek, aki szerint nem a gólya hozza a gyereket, gondolta magában, és megint gyorsított.

A Woodford után a Paine-en már nem voltak házak, csak üres telkek, és a gya-logosforgalom is elapadt. Két lovaskocsi jött még szembe, az egyik szénával meg-rakva, a másik fagerendákkal. Ismeretlen kocsisaik nem törődtek vele. Mikor a sorompó nélküli vasúti átjáróhoz ért, átsétált a síneken. Utána telkek se voltak már, csak nagy, kopár terület nyúlt el kétoldalt hosszan itt-ott szemétkupacokkal, galagonya- és sombokokkal. Talpalt, talpalt várva, mikor ér végre ahhoz az út-hoz, amely ebből oldalt kiágazik, és állítólag egyenesen a Kiserdőbe visz. De egyelőre nem ágazott ki belőle semmilyen oldalút. Szembetalálta viszont magát egy másik vasúttal. Ez meglepte. Juhász Bence nem említette, hogy másik vasút is van erre. Itt se volt sorompó, de éppen egy tehervonat vesztegelt a síneken ke-resztben. Se az elejét, se a végét nem látta, olyan hosszú volt. Várt egy darabig, hátha elmegy, de meg se moccan. Erre úgy döntött, hogy megkerüli észak felé, és valahol távolabb megy át a töltésen, és így talán beleszalad abba az oldalútba is, amelyet eddig nem talált meg. A szerelvény hosszú volt, olyan hosszú, hogy sehogy se akart rajta lenni mozdony, vagy utolsó kocsi. Már azt fontolgatta, hogy átbújik alatta, mikor végre távolról fütty hallatszott, meglódult a kocsisor, és las-san elgördült előle.

Átmászott a töltésen. Túlnan rétszerűség terült el bokrokkal, cserjékkel. Ne-kivágott. A bokrok, cserjék egy idő után úgy megsűrűsödtek, hogy nem lehetett többé kerülgetni őket. Hol széthajtotta az ágaikat, hol alájuk bújtt, hol meg kú-szott alattuk. Megszúrták a kezét a tüskék, felkarcolták a bőrét az ágvégek, elsza-kadt a térdén a nadrágja, a sapkáját többször is leszedték a fejről a gallyak, de tört előre rendületlenül. Aztán egyszer csak kijutott a bozóttengerből, és a távol-ban fákat pillantott meg. Nagyon dobant a szíve, mikor közelebb érve látta, hogy az már erdő, igazi erdő, mert ott sok fa van, és az nem lehet más, csak a Kiserdő.

És valóban az volt, a Kiserdő, amelyet keresett, amelyről annyit hallott, és amelybe annyira vágott. A hozzá vivő utat nem, de őt magát megtalálta. Ott volt előtte, tőle pár lépésre, ott zöldellt, sötétlett a maga sűrű, titokzatos valóságában. Mély lélegzetet vett, óvatosan, hogy, mintegy el ne riassa, lábujjhegyen odalopakodott hozzá és megállt a szélén. Megint nézte egy darabig, aztán széthúzta a szegélyező szömörcebokrok ágait, és behatolt a fák alá.

Mintha egy másik világba lépett volna, hűvösség, félhomály és átható korhadásszag fogadta. És csend, vagy majdnem csend, mert mintha ökörszem ticcegett volna a közelben, amelyet a kertjükből ismert, és mintha sas, vagy valami más nagy ragadozó madár vijjogott volna macskanyávogásra emlékeztető módon valahol távol. Habozott pár pillanatig, aztán elindult befelé, az ismeretlenbe.

Kettesével, hármásával álltak a fák, és a zömük juhar volt, de akadt köztük fehér tölgy, nyár és hickory is. Hickoryt eddig nem látott, és nem is tudta, hogy úgy hívják. Odament az ismeretlen fa egyik példányához, és megérintette törzsének szürke, jellegzetesen mélybarázdás kérgét. Aztán felnézett, az eget kereste, de nem találta. A lombkoronák olyan közel voltak egymáshoz, úgy összezártak, hogy valóságos tetőt alkottak és egészen eltakarták. Csak üggyel-bajjal jutott előre a süppedős avarszőnyegen a főként juharhajtásokból álló, sűrű aljnövényzet, és a sok hullott gally miatt. Egy ponton túl tisztább lett a fák köze, könnyebb a haladás, és jobban szétlátott. Próbált botot vágni. Kinézett magának egy fiatal, egyenes hajtást, de nem boldogult vele, mert nem fogott eléggé a bicskája. Erre felvett egy hosszú, száraz ágat a földről, letörte a vékony végét, és kinevezte botnak. Először száraz leveleket is gyűjtött, de nemsokára eldobta őket, mert egy tölgy alatt régi makkot talált. Már fényét veszítette, földes is volt, de még egészen jó állapotban. Zsebre vágott párat, és felegyenesedett. Ismerős kalapálás ütötte meg a fülét. Harkály, vagy ahogy az apja hívta, fakopács dolgozott éppen azon a fán, amelyik alatt állt. Könnyű volt megállapítani, melyiken, mert hullott a forgács, ahogy vagdosott fent a csőrével. Hátrább lépett, kereste a szemével is, de sehogy sem látta, mert eltakarták a lombok. Valamivel odébb egy alacsony bokron szabályos alakú, gondosan épített kis fészket lelt, amelyben apró, zöld pettyes tojáskák heverték, kisebbek, mint az ökörszeméi. El nem tudta képzelni, milyen madaréi lehetnek. Sokáig vívódott, hogy elszedje-e őket, de végül úgy döntött, hogy csak egyet vesz ki, és azt is csak visszafelé, és hazaviszi Bözsikének, a kistestvérének.

Lapos, sík volt az erdő földje, de most egy teknőszerű mélyülethez ért, amelyen egy nagy, kidőlt nyárfa feküdt keresztben. Volt alatta annyi hely, hogy át-bújhasson. Mielőtt a túloldalon felegyenesedett volna, egy tűzpiros gombát fedezett fel. Kiemelte a földből, de közben véletlenül letörte a kalapját, és kék lett tőle a keze. Sajnálta, mert olyan szép piros gomba volt. Nem ismerte még a gombákat, és az apja se járt itt gombázni, de megígérte neki, hogyha hazamennek az ókontriba, átadja majd neki a gombatudományát. Csak annyit tudott, hogy van

ehető meg bolondgomba. Megszagolta a kezét. Bűdös is lett. Úgy döntött, hogy akkor ez bolondgomba volt. Gyorsan az ujjára köpött, és a nadrágjába dörzsölte, nehogy megmérgezze magát, ha a szájához viszi a kezét.

Alighogy kijött a hajlásból, távolabb széles, ferde fénysávra lett figyelmes. Mikor odaért, látta, attól van, hogy ott nincsenek fák, és egy kerek kis tisztásra besüt a nap. Vékony avar fedte a talajt, de itt-ott fű is nőtt. Megörült a fűnek, puha volt, selymes, és kis szigeteket alkotott. Leült az egyik fűszigetre pihenni. Most döbbsent rá, hogy még nem is pihent, mióta elindult. Csak sietett, loholt, mint akit kergetnek, holott nem üldözte senki. A biztonság kedvéért azért körülkémlelt, hogy nem leselkedik-e rá mégis valaki, valami, nem közeledik-e feléje ártó szándékkal. És ahogy körbesiklatta, majd visszahozta a tekintetét a tisztásra, egy helyen egy virágot pillantott meg a fűben. Felállt, odament, megnézte. Apró zöld levelek voltak a szárán, és a közepétől felfelé élénkpiros szirmok övezték egészen a tetejéig. A szirmok vékony, hosszúkás tölcséert alkottak, fent pedig kihajlott a peremük, és szétágazott, mint valami csillag. De hisz ő ezt ismeri, gondolta, ilyen van az angol könyvében is. Hisz ez egy...igen...ez egy kardinális virág! Még az angol neve is eszébe jutott: *cardinal flower!* Pont olyan, mint a könyvében, csak sokkal pirosabb. Hát, ő ezt most leszakítja, és hazaviszi az anyjának. Biztosan örül majd neki, mert nagyon szereti a virágot. Mindenféle virága van otthon, a kertben is és a lakásukban is.

Eddig jutott némán társalogni magával, mikor valahonnan rácsettintett egy kékszajkó, egy *blue jay*. Egy pillanatra megakadt, de aztán folytatta, immár hangosan, hogy a madár is hallja:

– Aha! Te is itt vagy? – kérdezte, mintha valami baráthoz, régi ismerőshöz beszélne, mintha csak az a kékszajkó szólalt volna meg, amelyet nap mint nap lát a kertjükben. – Te is azt mondd, igaz-e? Jó ötlet! Neked is tetszik?

A kékszajkó most szaporábban, izgatottan csettegett, mintha tiltakozna.

– Még ne szakítsam le? Jó, jó! Akkor majd visszafelé jövet, hogy hadd éljen addig is.

Abba az irányba nézett, amerről a csettegés jött, hogy lássa is, kihez beszél, de a szajkó nem látszott, sőt, végleg el is hallgatott, és Imruska akár azt is hihette volna, hogy csupán képzelődött, de ilyesmi fel sem merült benne.

Üres kézzel hagyta hát el a napsütötte tisztást, és tovább szántotta lábával az avart, de most már ráérősen, szinte andalogva. Egyszer csak emberi hangok ütötték meg a fülét, és valóban, kisvártatva embereket pillantott meg odébb a fák között. Hárman voltak, két felnőtt férfi, és egy nagyobb fiúgyerek. Kirándulók lehetnek, mert hátizsák volt a hátukon. Tüstént egy fa mögé húzódott, hogy meg ne lássák. Aztán jött még egy *bike*-os, egy biciklis is. Ebből arra következtetett, hogy ott út van. Mikor a *bike*-os elkeresztelt, odament. Az volt, út. Onnantól azon gyalogolt tovább, ugyanabban az irányban, amerre amazok eltűntek. Egy patakhoz érkezett. A Duck Creek volt az, amely átfolyt a Kiserdőn. Tudott róla, látta is

már Hecklinger's Pondnál, ahonnan eredt. Híd is volt rajta. Felment rá, és megállt a korlátjánál. A patak nem volt széles, de helyenként mély, mert itt-ott örvénylett benne a víz, és nyaldosta az alacsony partot, a fák tövét, amelyeknek némelyike egészen lent, félt a vízben állt. Nem látott benne halat vagy békát, csak vízipókokat a víz felszínén és néhol habot, valamint feljebb, egy kiöblösődésben pár vadkacsát, amelyek nem riadtak meg tőle, hanem le-lebukva, tótágast állva tovább kutattak eleség után. Talált egy friss falevelet a korláton. Ledobta, és megvárta, amíg kilebeg a másik oldalon. A híd után letért az útról, mert a távoból megint hangokat hallott, megint jöttek rajta. Változott a terep, megszapordtak a hajtások és újból megnehezült az előrejutás. Végül annyi lett a hajtás, annyit hajtogatta, kerülgette őket, hogy megizzadt, és meg kellett törölnie a homlokát. A verejtékről jutott eszébe, hogy szomjas. A patakból ihatott volna, na, majd visszafelé, gondolta. És meg is éhezett. Körülnézett valami ehető után. Csak ismeretlen zöld bogyókat talált egy bokron. Bekapott egyet, de menten ki is köpte, mert keserű volt. Szirup, villant át rajta. Azt ismeri, ők is szoktak venni, a palacsintára öntik. A sziruppal két legyet is üt egy csapásra, gondolta. Elveri az éhét, és oltja a szomját is, hisz az folyadék is. Csak meg kell csapolnia egy juharfát. Előkapta a bicskáját, és megszurkálta, megvagdosta vele egynek a kéréget. De nem jött belőle semmi. Nem tudta, hogy a szirupot másként nyerik és cukorjuharból, a Kiserdőn pedig csak vörösjuhar van. Legalább egy tucát fával próbálkozott még, aztán feladta.

Közben annyira a munkájára összpontosított, hogy észrevétlenül olyan nagy sűrűségbe keveredett, hogy szinte lehetetlenné vált a továbbhaladás. Végül talált valami csapásfélét a sok hajtás, vessző között, és kétrét görnyedve, mert felegyesedni nem lehetett, elindult rajta. Ám alig tett pár métert, hirtelen megdermedt. Kissé odébb, de hozzá elég közel valami barna szőrös állat állta, helyesebben, ülte el az útját, mert a hátsó lábain ült felegyesedve, mellső lábait meg maga előtt tartotta. Amerikai mormota volt, *woodchuck*, de Imruska valami emberevő óriás mókusnak nézte, és úgy megijedt, hogy azonnal a földre vágta magát, mintha ettől láthatatlanná válna, és elkezdett kúszni hátrafelé, és amikor így a csapás elejére ért, felpattant, és botját eldobva iszkolt visszafelé. Meg se állt addig, amíg teljes bizonyossággal meg nem győződött róla, hogy az óriás mókus nem követi. Még a fák koronáját is végigpásztázta a szemével, hogy nem ugrál-e utána a magasban.

Egyszeriben elment a kedve attól, hogy továbbmenjen. Úgy döntött, hogy inkább visszafordul, és hazafelé veszi az irányt. Ment egy darabig, és kereste azokat a juharfákat, amelyeket meg akart csapolni, de sehogy se lelt egyet se. Úgy látzott, ijedtében másfelé szaladt. Próbált nyílást keresni a fakoronák közt, hogy megnézzé a napot, és annak alapján tájékozódjon. Talált is egyet, de nem ment vele semmire, mert a nap közben jóval lejjebb ment és nem látszott. Gondolkodott, milyen irányban szaladhatott az óriásmókus elől, és merre tarthatott nyílást

keresve, és ahhoz képest merre lehet nyugat, amerre mennie kell, hogy hazajusson. Nyugat így másfelé esett, másfelé indult hát el. Ment, ment, már hosszabb ideje ment, mint ameddig a patak felől jöhetett az óriás mókus csapásáig, de nem lelte sem a kardinális virágos tisztást, sem a patakot. Olykor ismerős volt minden, mintha járt volna már arra, olykor meg olyan idegen, mintha még soha. Újabb iránnyal próbálkozott, de úgy sem jutott el a patakhoz. Ideges lett, most már tudta, hogy eltévedt. Tanácstalanul megállt, és leült pihenni.

Csend volt az erdőn, most már egészen csend. Az ökörszemek nem ticcegték többé, és a macskanyávogásra emlékeztető madárvijjogás is megszűnt a távolban. Hirtelen zajt hallott a háta mögül. Odanézett, de senkit, semmit nem látott a fák, hajtások közt. Megint felkerekedett, és megint hallotta a zajt, de most már közelebbről. Most már olyan volt, mintha lépne valaki, és megroppanna az avar a lába alatt. Hátranézett, de nem látott senkit. Elindult, és megint roppant az avar és megint közelebb. Mintha valaki mindig akkor lépne, amikor ő, vele egyszerre, és utána mindig elbújna valamelyik fa mögött. Csak azt nem értette, hogy kerül mindig közelebb, ha nem jön nála gyorsabban. Mikor negyedjére is megismétlődött a jelenség, megugrott, és futni kezdett, menekülni, nem ügyelve többé az irányra, hanem csak úgy vaktában előre. Futott, futott, ahogy a lábai bírták, ahogy az aljnövényzet engedte, míg egyszer csak meg nem botlott valamiben, és el nem esett.

Mozdulatlan, arcra bukva feküdt a földön pár másodpercig, megadva magát üldözőjének, de amikor azt tapasztalta, hogy még mindig él, és nem bántja senki, feltápászkodott. Aztán lépett egyet, meg még egyet, és minthogy nem roppanás volt rá a válasz, megint elindult. Nem futott többé, csak sietett. Továbbra se törődött az iránnyal, nem érdekelt többé, most már csak ki akart jutni az erdőből, mindegy volt, hol, mert azt bizonyosra vette, hogy előbb-utóbb kijut belőle valahol. Bár ő inkább előbb szeretett volna, mert ha lemegy a nap, akkor sötét lesz, és nem talál haza. Most még fent volt, és világított, valahol az erdőn túl, de itt a fák alatt sűrűbb lett a homály, mintha esteledne. Egy helyen nagy pókhálóba ütközött, és megállt, hogy leszedje magáról. Mikor úgy találta, hogy nincs már több tapadós kis fonál az arcán, felfedezte, hogy a háló gazdája, egy nagy, potrohos, rusnya pók a ruháján maradt, a mellén. Lekapta a sapkáját, hogy azzal verje le, de az csak lejjebb esett a nadrágjára. Vadul csapkodta a nadrágja szárát a sapkájával, még a lábát is rázta, de nem tudott tőle megszabadulni. Sírva fakadt, és ismét szaladni kezdett, hogy hátha attól leesik, vagy lesodorja valami ág. Végül leesett, de futott tovább, mert közben újabb rémség történt vele. Kis híján rálépett egy vízisiklóra, amelyet mérges kígyónak nézett, és visszatekintve úgy látta, hogy követi, nagy sebességgel siklik utána.

Fogalma sem volt, hogyan találta meg végül a patakot, de mikor megállt, és megállapította, hogy mindkét veszedelemtől megmenekedett, egyszer csak ott volt előtte. Fellelegzett, abbahagyta a sírást, és ingujjával letörölte a könnyeit.

Most már csak a hidat kellett meglelnie. Találomra elindult a folyás irányában, és az is meglett. Előbb azonban még érte egy váratlan megpróbáltatás. Ahogy ott ment a patakparton, hirtelen egy nagy szőrös lény mászott ki előtte a vízből prüszkölve, szuszogva. Széles, csupasz farka volt, amely úgy festett, mint egy szilvalekvárfőző lapát. Utólag nevetett magán, hogy úgy megrettent, még fel is ordított, és elszaladt a pataktól, holott ismerte ezt az állatot, látott már hódot, mert az volt, hód.

Átkelt a hídon, és nem tért le többé az útról. Nem tudta, hová visz, de remélte, hogy a Paine Streetre, annak a második vasút utáni részére, mert talán ez az út az, amelyet jövet elvétett. Nemsokára harangszót hallott, a magyar templom harangját, és vonatfütyöt is többször egymás után. Már nem nézett se jobbra, se balra, csak egyenesen előre, várva, mikor támad elől világosság, jelezve, hogy ott az erdő széle. És elkövetkezett az is, véget ért az erdő, és kijutott a fényre. A nap még sütött, de már olyan alacsonyan állhatott, hogy nem hatoltak el oda a sugaraival. Alig hagyta maga mögött a fákat, mikor az apját és Paja bátyjukat látta vele szembe jönni az úton. Már mindenhol keresték, és most akarták átkutatni a Kiserdőt, még lámpákat is hoztak magukkal. Futni kezdett feléjük, annak ellenére, hogy arra számított, az apja menten megveri. De nem bántotta, csak nyújtotta feléje a kezét, mikor odaért, ő boldogan megragadta, és hozzá bújt, a másik kezével meg átölelte a combját. Később hazafelé menet megszidta ugyan, de otthon se kapott ki, csak babra térdepeltették. Emiatt az anyja nagyon sajnálta, bár előtte ő is alaposan megmosta fejét, és megígértette vele, hogy soha többé nem csinál ilyet.